
ГЛАВА IV

Отново вечери

стихотворения · 2015-2020

Емилия Очкова-Димитрова

ОТНОВО

НАЙСТИНА /МЕТАФИЗИЧНО/

Сънуваше въздишките на времето
и жалеше, че музата му се спомина.

Раздаде ѝ се, ала тя замина
и запиля се нейде, не намина,
дори когато осъзна, без време –
„Тя, свободата е била и бреме...”

Сънуваше дъжда септември,
отмиващ лятната нагорещеност
и търсеше с капките утеха,
в тръпчиви, захладнели утрини,
дори когато не открили себе си
изсипваха невинните си спомени.

Сънуваше страстта на есента.
Последната ѝ цветна лудост
и се преливаше с нощта в
кафявата смиреност на листата.
Затихващи, оставили се на съдбата
превърщаща ги в сенки из пръстта.

Обичаше...

Душата му бе искала така.
Въздъхна, че се припозна,
но продължи...

то там...,

а той отсам...

Сънуваше...,

че някъде го има...

МЕТАФИЗИЧНО

Сънуваше въздишките на времето
дори когато осъзна:

„Свободата не е свобода“

Сънуваше дъжда септември
дори когато не откри...

в себе си невинни спомени.

Сънуваше страстта на есента
дори когато ослепя за
сетната и цветна лудост.

Сънуваше...

Душата му бе искала така.

Въздъхна, че се припозна,
но продължи...

то там...,

а той отсам...

Сънуваше...,

че някъде го има...

Погледът стигна отвъд хълма
и там видя „него“.
Повървя с него, поседя с него
...и се завърна
към себе си.
12.09.2015 г.

Чакаше тъгата да го сполети.

Чакаше да се съмне,

но не скоро,

не преди да завали

за вчера,

за мига в (...) почти

за някога (...)

и кой ще го предупреди (...)

преди да заболи (...)

Загърнат в леките завивки на съня (...)

Кой?

P.S.: отговорите са в (...) = напишете своя разказ

26.09.2015 г.

Напевно

Тъми.

Сами.

Следи.

ех...

Отдалечават и се смеят,

преди да слеят,

спомена с дъжда.

Ръми.

Кога разбра?

Кога дъхът ти спря

и се събуди?

з а м ъ л ч и.

26.09.2015 г.

ПРАЗНОТИ

Край пътя спря,
а те подмина
и пак
и пак
и пак
просто знак,
а защо те подмина,
пак?
Нямаше го...
и пак
и пак
и пак...

26.09.2015 г.

СЮР- НА РЕАЛНОСТТА

Пресити се светлината — залезе
Светлина — лъчезарна и сляпа,
лека, тръпнеща, искряща.

Тя

Съгреши и преля,

целуна го,

Той — скала,

— попил светлината

скри се в облака зад дъжда

Топлина

Той

поседа,

погали го вълна

хладина —

не издържа,

мълча...

В пясъка са –

светлина и скала

В пясъка е

ДРАМАТА НА ЕДНА СКАЛА

Атомите
се разхождат —
на някъде.
Не разбират,
вливат се...
Атоми...!!!???

„Не ще го никой разбере,
освен невидимото му небе...“
(в рамките на краткосрочната надежда)

Отново
През душата
се спусна
една странна
— топла ласка
да причака зад ъгъла
на отсъствието.
Пропусна я
най-прекрасната,
най-мечтаната,
най-най-най...
Ще почака пак
и поседнала
до него,
ще почака
пак и пак
и пак...
ще почака...

Отново,
спря.
Отново,
единственото.
Това е
което
без вина
чувства
прави,
може
за
и
от
нано̀во.

ЛЕГИТИМАЦИЯТА КАТО РАВНИНА На Константин Павлов

Иска да се превърне в абстракция.
Не в точка или отсечка,
по му приляга да е равнина.
2D фигура.
Написан, употребен лист,
хвърлен на вятъра с позитивна нагласа
рециклиран в руло,
за да бъде отново употребен
(излекуван, за да се опита да умре отново).
И накрая разтворен,
за да се превърне в нищо
(мястото от което е излязъл)
Чиста загуба на енергия
с единственото основание
да има пулс.

Другата форма на „нищо“ -
никъде.
Място = форма
Ето,
относно това
ще се произнесе критикът
с главно „Ът“, защото е
подлогът,
който върши действието
на легитимацията.

АЛКОХОЛНО

Няма други мисли
освен вчерашните.
И днес са същите,
А утре,
как мислите?
Едно, едно, едно
и пак то...
бълнуване на еднообразието
решено да роди другото
към което се страхува да до-ходи
И алкохолът,
най-бедното отсъствие...
и другост,
сграбчила надеждата,
че няма да се случи
неизбежността.

АКО...

Ако я целунеш ще се напиеш,
ще се разпаднеш на атоми,
но няма да скучаеш.

Ще се разтуптят
вселените на разума
и пулсът ще стихне до нула,
но няма да скучаеш.

Ще се вдянат мислите
в опашките на ветровете
и ще разтърси тялото
капката в морето,
но няма да скучаеш

ако...

ако...

ако...

и няма да скучаеш,

НО...

Сама.
Сън засънува
— Мил,
сънува
и се усмихва
в теб.
Засънува
— Тих
и ще
се свие в теб.
Засънува
— Вечен
и ще
зачака в теб.
Да се събудиш,
да се събуди —
да-съмне
сред теб.
Сам.

Усмивките нарони в чаша.
Въздишки скрити разпиля.
И капки тишина наниза
в зеницата — съдба.
Попи илюзии от шепи свити.
Завари на завивките дъха.
И колко бяха скъпи дните,
в които ѝ се завеща?
02.02.2016 г.

Нямаше я
и се взираше
без очи.
Нямаше я
и се питаше
без защо?
Нямаше я
и се молеше
без лице.
Нямаше я
и се сливаше
без душа.

* * *

Да я зърне?
Да я пита?
Да я има...
Да я убие —
Пролетта!
20.03.2016 г.

Сънят се стича и бавно върви
по следите на сляпото утре.
Утринта открито мълчи
и не вижда надежда, заглъхва.
Среща в здрача на равното сиво.

Непривикнало — минало.
Неизчакало — бъдеще.
21.02.2016 г.

Кервани — емоции се нижат
в душа — пустиня.
Търсят заветния оазис
в сърце да си починат.

Кервани, следеше в здрача,
Погледът — приседнал,
надежда тайна го крепеше;
„Дали и той не е частица от миража?“
10.03.2016 г.

„Защо да го има, като може да го няма...“
на Хайдегер

Птицата —
вее вятъра,
храни случайността,
мами пролетта.

Рибата
поглъща океана,
храни тишината,
вика брега.

Сянката
люлее тялото,
храни спомена,
зарича вярата.

Животът — птица,
нахранила се
с риба,
измътила
единственото си
яйце
в сянката
на хвърлената мрежа.

Кафе с огризки от молив

Чакай,
да помисли,
да се сети,
да донесе,
да седне.

Чакай,
да види,
да намери,
да вземе,
да се усмихне,
да тръгне...

— Едно кафе, моля!

Огризките от молива са за мене...

Гарванът, който си мислеше, че е гризач

Погледна, присви очи
и бързичко се стрелна
надолу
по пътя,
крачеше смело
и грабна едрия орех
да го занесе на нея.
Единствената, прекрасна,
неповторима,
сродна душа (катерица).
Полетя,
за да я зърне
отвисоко.
Разпери
черните си криле
да я прегърне...
(гарванът).

Кой си ти
в нощта непозната?
Кой си ти
в безличния ден?
Кой си ти
в мига на омая?
Кой си?
Отмени,
отмени и не спирай...
ще те чакам.
Ще чакам...
Чакам,
ще...

Искам

Искам.

Искам да я достигна.

Искам да я имам.

да я притежавам.

да я оставя зад себе си.

Иска.

Иска да я достигнеш

Иска да я имаш.

да я притежаваш.

да си тръгнеш завинаги.

Ела

Подай ръка

Ела

Подай устни

Ела

Подай време

Ела

Подай тишина

Ела

Подай отсъствие

Там където иска да заспи
няма място за сън.
Там където иска да мълчи
няма място за тишина.
Там където иска да е
няма място за нея.
Малка, неуверена сянка
на ръба на любовта.

МУЗА

Да бъде.

Да породи идеята ти за идея...

Тръпка

Копнеж

Отчаяние

Да породи разрушение

Идеята ти за идеята любов...

Да е музата

зад ъгъла

на твоето отчаяние.

РАЗКАЗЪТ

Да можеше
да си поеме
дъх дълбоко,
да диша леко,
да е свободен. (разказът)

Заклучен
(разказът) в него,
животът му
отне
реалността
на милата
илюзия.

Отне идеята,
загубиха се
значенията
и...
полегна
до новия
смисъл.
(разказът)

Без пулс
Би чакал
да се съмне,
но опиянението
ще секне.
Би чакал
да осъмне
в отворените орбити
на разширените зеници.
В мига
с приседналия луд,
не чака откровенията
на крехките девици.
Из празнотата, нощта
се слива в огърлиците
на пълната му чаша.
В люлката,
лъжата приласкава
сляпата нега.
Би чакал да се съмне
в тишината
на новата вина.
Би чакал да се съмне,
но
— Светлината я отне
едничката му Тя,
безплътната му Тя,
сянката му Тя...

9.05.2016

Изпра,
почисти
и изглади.
Ще седне
да помисли
за обърканото битие
в което не намира
себе си,
(а то било
да сгрее егото.)
Къде да го постави,
та да му е добре?
На незаинтересованото
настояще да го нагласи
или на меланхоличното
си минало.
Изпра,
почисти
и изглади.
А дали да не
почисти пак?
Да се загуби
и да не достигне
до мисълта,
че пак
е
просто
пак...

Приказна люлка

Край времето
се лута страст
в отсъствието
на своята магия.
Край тишината
броди бяс
и търси знак
да я убие,
а символите
на века
прилежно пишат
своите домашни.
Кого ли с тях
ще уловят?
Къде ли са
юнашките им
сказки?

Приказката
неразумна,
тя остана
най-вярната
любима на
султана.

09.05.2016 г.

Връзки

Толкова други –

Така сам...

Толкова загледани –

Така зает...

Толкова отсъстващи –

Така останал...

20.05.2016 г.

Прегръдка

Тишината зашумя,
изгони отсъствието.
Покани спомена.
Вдигна се порив,
открехна врата
и излезе от себе си.
Дълго не се прибра.
Много скита.
Не можа
да намери посока
за връщане.
Скъта надежда.
Приседна.
Заспа и потъна.
След години с дъжда
се прибра.
Със съня се прегърна.
20.05.2016 г.

ДЕСТРУКЦИЯ НА ОБЛАК

КАПКИ ОБЛАК

За тебе (любов)

Пръст — суха, напукана, жадна.
Очи — скрити, затворени, неми.
Сърце — извор отровен.
Нозе — бедни, измръзнали, боси.
Затворена в себе си.
Моя.
Муза моя.
Душа моя.
Смърт моя.
Жалейка носеше за тебе.
30.08.2016 г.

Кръчмарските песни заглъхваха
в ритъма на уличния шум.
Заслуша се навътре в себе си,
Нуждаещ се от сън.
От тишина.
Вярна, дълбока, обгръщаща
Кръчмарските песни заглъхваха
в ритъма на уличния шум.
Непоносимата реалност набъбваше,
бебешки плач и щурци навън.

Да чуе.
Да види.
Да си спомни тишината.
Нужна му бе вярна
да не си тръгне никога.
Нужна му бе дълбока
да потъне до дъното.
Нужна му бе обгръщаща
да го прегърне завинаги.

Кръчмарските песни заглъхваха
в ритъма на уличния шум.
Не я дочака
Осъмна в град шумящ и на сън.
30.08.2016 г.

Подмина го,
обърна се
и се засмя.
С очи море
в носталгични
стъпки.
Остави го
с чувство
за нея.
В просъница
на своето
отсъствие.

Просто е...

(бръсначът на Окам)

В тихото душата му се моли...

На кого се моли? — не долавя Той

В тихото душата му мърмори...

За какво мърмори? — не разбира Той

В тихото душата му трепери...

И защо трепери? –

Сигурно ми е студено.

Зима е — заключи Той...

10.01.2016 г.

Толкова мина —
 не спира — вали.
Толкова мина
— реки...
Толкова близо
 не спира — вали.
Толкова близо
— таи...
Толкова тихо
 под капките дъжд.
Толкова тихо
— влива се време
 не спира, сълзи.
Толкова мина
 и с мен продължи,
 потъна дълбоко,
 но не спря да вали...
10.03.2017 г.

Мисля те — разтварям те в кафето
Чуствам те — преглъщам аромат
Затварям те — под уморените зеници...
31.03.2017 г.

Тези, които обичат нямат имена,
само субектите на чувствата
имат заглавия:)
Заглавия на романи

Танцуваш
мили мой,
танцувай в сянката си...
Танцуваш
мили мой,
танцувай в дъха си
Танцуваш
мили мой,
танцувай в аромата си
Танцуваш
мили мой,
танцувай с времето
и без мен — мили
и из мен — мили
Танцуваш — мой,
Танцувай
04.2017 г.

О... моя сложна неизбежност.
О... неразгадана самота.
В стъпките ти влизам неусетно,
но не зная как да продължа...
06.04.2017 г.

Време — Сън — Роса.

И пак Време,

и пак Сън,

и пак Роса.

От сън събуден

в сън се влива...

19.04.2017 г.

Илюзио моя за чиста
реалност, къде си?
И скрити остават
копнежите — сенки,
Под лекия дъх
с разпиляното време...

И търси път -
в тълпа от стъпки
И търси отклик -
с разбиващите се вълни.
Очакване -
а сън бездомен:
и сграбчи я
пропада бавно,
разкъса се
и разпиля,
забрави.
Сетне...
В празните си длани
— самота,
се взираше
и се видя,
събуден в сън,
сън самота...
28.06.2017 г.

Запомних деня...
щом се обърна
и се скри от очите ми,
вплетох те аз в косите си
ЧЕРНИ,

КАТРАНЕНИ,
ДЪЛГИ

Пролет и Есен
ги решех
Лете и Зиме
ги режах

щом се обърна
и срещнах очите ти
нямаше помен от теб
в косите ми
БЕЛИ,

КОПРИНЕНИ,
ТЪНКИ

Запомних нощта...
16.11.2017 г.

За сцена от филма
подир един друг живот

в Него отсъства,
в Него бяга и търси,
в Него трепери от страх,
в Него се спря.

без Него се събуди,
без Него се усети,
без Него се откъсна,
без Него се превърна
в пуст бряг на
самотна реалност

И вече не беше,
а за-присъства — реална.
И намери това,
в което не вярва.

И без него съзна —
Той и Тя
Не е имало как да ѝ каже:
В тази сцена -
 ги е нямало,
 даже...

15.02.2018 г.

Възможно ли е
после-след-когато...
да е
подир-отново-сякаш.
Да се
завърна
където бях,
където
тръгнах,
Сам...
оставих мислите си там,
където бях,
където
се изплъзнах.
Възможно ли е
да е,
без да спра
да се обърна,
заварих мислите си
и надзърнах
ТАМ –

НЕСЪЩЕСТВУВА...

26.05.2018 г.

Това е просто умозаключение — „Поезията е пластика в движение“

Възможно ли е присъствието Ти да е гаранция за това, че не съществуващ?

Приседна
Ти
на прага,
на неговото отсъствие.
Зачака,
за среща,
в копнеж и надежда
Стаи се —
Дочу
тихи стъпки зад ъгъла
и сърцето заби...
Тичаше
и се надяваше,
и не посмя да питаш,
изплъзна се,
отдалечи се
от копнежа си —
Той...
Приседна
на прага
на твоето отсъствие
Зад ъгъла
трепна
въздъхна...
Сенки...
поседнали на прага
на една илюзия...
09.04.2019 г.

Остана суха
земята моя -
в чуждо тяло я разлях -
душата своя...
12.06.2019 г.

Завръщане

През твоите очи,
в ума ти,
откривам,
че ме има.
Изчезвам всред света,
защото някъде ме скриваш:)
25.02.2020 г.

мисли
Прошепнати...
да се чуеш
да се чуя
Написани...
да се откриеш
да се открия
Забравени...
да си отидеш
да си отида

25.03.2020 г. (по време на пандемията)

Изгнание...

И искам да крещя,

но се възпирам...

(не мога)

Срещу себе си стоя

и няма другост,

за която да умирам...

Как да има по-голяма пустота

от липсата на повод?

* * *

Потъвам,

сякаш нищо няма значение...

Потъвам,

и говоря на себе си...

Потъвам,

а дъното е далече

Потъвам ли или се рея?

Смисълът е отвлечен.

Пробуждам се.

С мислите си се грея.

Тягостно е

и не смея

да изплувам

от себе си...

P.S.: В гравитацията е проблемът!

31.08.2020 г.

Пътуване

Да срещнеш живота си тръгна,
вървейки с очи, устремени към времето
стъпки поели далеч

Да срещнеш живота си се завърна,
вървейки с очи, нажалени към времето
стъпки запрели пред прага

Да срещнеш живота си се обърна,
вървейки с очи, премрежени към времето в мен
и пристъпи...

(на влюбения в смъртта)

31.08.2020 г.

„Вечността е повторението на един миг безкрайно“
Кой би искал да си го причини?

Зад ъгъла душата ти скимти.
И в коловозите на тишината
дъждът гальовно ромоли.
Набъбналите мисли чакат.

...

Наля си от:
Магията на вдъхновението,
в чашата на недоразумението.

08.10.2020 г.

Остави ме...
по крайбрежието на мислите си...
Остави ме...
по върховете на пръстите си...
Остави ме...
на сянка под клепачите си...
И забрави...
Забрави реалността –
Приседни до мен...
05.12.2020 г.

Обичам Те по
невъзможен начин,
като разперени
са пръсти
— мой те мисли,
Сковани в страх
— да те притиснат
или през тях
— да се изплъзнеш.
И невъзможно
— Те разнищвам
с очи във
празното
— далече.
Да сграбча думите
— тъй слепи,
Да ги разлея
цветовете,
край стиховете
— неми.
По невъзможен
начин
Те обичам...
15.12.2020 г.